

JIŘÍ PAVLOVSKÝ UVÁDÍ

Kladivo na čaroděje

DRSNÉ SNY

06

JAKUB MAŘÍK

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

***Kladivo
na čaroděje***

KLADIVO NA ČARODĚJE

1. Jiří Pavlovský: *Magie pro každého*
2. Jiří Pavlovský: *Město mrtvých*
3. Ondřej S. Nečas: *Kruté stroje*
4. Dušan D. Fabian: *Sonáta pro Azazela*
5. Jiří Pavlovský: *Výtah do pekla*
6. Jakub Mařík: *Drsné sny*

Připravujeme:

7. Ondřej S. Nečas: *Síť přízraků*
8. Martin D. Antonín: *Pekelná šleha*

Kladivo na čaroděje

DRSNÉ SNY

Copyright © Jakub Mařík, 2014
Cover Illustration © Lubomír Kupčák, 2014
Cover Art © Lukáš Tuma, 2014
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2014

ISBN 978-80-7425-197-9

Kladivo na čaroděje

*Praha je magické město – a ta magie vás může zabít.
V tom lepším případě.*

Když vám teče do bot, když vás pronásledují přízraky – koho zavoláte?

Tým Felixe Jonáše určitě ne. Pokud už by přece jen přijeli, tak vás nechají pekelným silám napospas, aby vám pak mohli vybělít byt. Jenže někdy je situace tak zoufalá, že vám nezbyvá nic jiného, než obrátit se na lidi, kteří jsou naprosto odepzaní – a doufat, že to přežijete.

Série *Kladivo na čaroděje* vás zavede do našeho světa, jak ho neznáte... a jak ho ani netoužíte poznat. Alespoň ne na vlastní kůži. Světa magie, temných přízraků, ožvlých mrtvol, zabijáků, démonů, psychopatů, nekrofilů, upírů – a to mluvíme jen o kladných hrdinech. Ti, proti kterým bojují, jsou ještě mnohem horší...

Všichni průvodci jsou pryč.

Utekli v noci, zatímco já spal uvnitř chrámu. Vodu a jídlo mi tu nechali, ale velblouda vzali s sebou. Nevěří, že odsud někdy odejdu živý, podle nich je chrám prokletý a mě za jeho otevření čeká smrt.

Pověřiví pohaní.

*Tento úchvatný chrám mi nepřinese smrt, za jeho nalezení mne naopak čeká nesmrtelnost, stejná, jaké se přede mnou dočkali Schlie-
mann, Evans nebo Carter!*

Stačí jediný pohled na okolní stěny a nemám nejmenších pochyb, že jsem objevil zcela neznámou starověkou civilizaci. Mořské motivy na stěnách sice připomínají mínojskou kulturu, ale místo delfínů jsem tu našel jen stále se opakující motiv hlavonožců. Považte, hlavonožci v samém srdci Rub al-Chálí! Jak obrovská to musela být říše, když odsud dosahovala až k moři.

A pak je tu ten sarkofág, co jsme našli v místnosti pod chrámem.

Vlastně si nejsem zcela jist, zda mohu ten artefakt takto nazývat. Jeho tvar sice odpovídá, ale na délku má patnáct kroků, čtyři na šířku a osm stop na výšku. Jak mocný a uctívaný to musel být panovník, když i Carterův Tutanchamon, vládce velkého Egypta, byl uložen v jen trochu zdobnější rakvi! Z té představy mě jímá posvátná bázeň.

Už se nemohu dočkat, až dnes sarkofág otevřu a podívám se, co mě čeká uvnitř.

Už se nemohu dočkat své nesmrtelnosti.

Fragment z deníku britského archeologa Archibalda H. Ashfielda, 15. březen 1937

Předehra

„Za tohle už tě vážně zabiju!“

„Klídek, Jardo,“ zabručel strážník David Novotný a dál se díval z okna služebního vozu. Ve tři v noci panoval na Modřanské ulici relativní klid. Turisti z nikdy nespícího centra tak daleko nechodili a místní už dávno zalezli do peřin. S trochou štěstí to bude jen další poklidně proježděná noc.

„Klídek? Klídek?“ vztekal se dál Hudec, jednou rukou svíral volant a v druhé držel igeliták plný drobků. Znovu jím zamával na Novotného. „Tohle už je tenhle měsíc potřetí, cos mi sežral svačinu!“

„Viděl jsi, co máme napsané na autě? Pomáhat a chránit. A když si nedokážeš ochránit vlastní sváču, tak se nediv, že si k ní někdo pomůže.“

Zmuchlaný igeliták těsně minul Novotného hlavu.

„Ty –“

Novotný ho umlčel zvednutou rukou a zamžoural do noci. „Zpomal... Vidíš ho? Ten blb zaparkoval přímo na tramvajových kolejkách.“

Hudec na chvíli zapomněl na svačtinový zločin století a podíval se na inkriminované auto. „Máš pravdu.“ Zastavil u krajnice. „Vyřídíš to ty, nebo mám jít já?“

„Já se o to postarám.“

Novotný vylezl z auta a v rychlosti si protáhl záda, než zapnul baterku a světlem namířil na zaparkované vozidlo. Byla to cisterna, v jaké se většinou vozí zkapalněné plyny, a samozřejmě stála přímo na kolejkách. Novotný přešel paprskem světla oprýskanou bílou nádrž. Černý nápis DEMETER, dlouhý oranžový pruh a pár sprejem nastříkaných klikyháků, jež se podobaly malůvkám z okrajů školních sešitů, kterými si jako student krátil nudné přednášky.

Demeter? Snad to nebudou Maďaři.

Zpoza cisterny se najednou vynořil vysoký chlap, možná dokonce řidič. Ve vybledlé kožené bundě a klobouku vypadal jako průvodce po safari. Novotný na něj namířil baterkou.

„Hej, pane, tady policie! To vozidlo patří vám?“

Chlap se zastavil, zamrkal ve světle baterky. Přes levou tvář jeho opáleného obličej se mu táhla ošklivá jizva. Něco držel v ruce. Novotný po tom rychle přešel paprskem baterky a v duchu si oddechnul, když se z předmětu vyklubal barevný sprej.

Buď řidič idiot, nebo vandal, v každém případě konec klidné noci.

„Vy jste mě neslyšel? Ptal jsem se, jestli to auto patří vám.“

Dveře kabiny se otevřely a na zem seskočil další chlap. Stejná bunda, stejný klobouk, a když si na něj Novotný posvítí, stejná tvář i jizva? Co to má, sakra, být? Páreček pošaha-nejch dvojčat?

Oba dva na něj jen dál tupě zírali.

Novotný ztěžka polkl. Dvojice se nechovala nepřátelsky, neměla žádné viditelné zbraně, ale přesto z nich neměl dobrý pocit. Spíš bojoval s neodolatelným nutkáním vytáhnout zbraň a na místě je zastřelit.

„Možná jste si toho nevšimli,“ pokračoval profesionálním tónem, „ale stojíte na tramvajových kolejkách s nočním provozem, proto vás musím požádat, abyste okamžitě přeparkovali své vozidlo a ukázali mi –“

Jedno z dvojčat se otočilo, a než mohl Novotný cokoliv říct, třikrát dlaní praštilo do cisterny. Zadunělo to a Novotnému se pohnul žaludek, stejně jako před pár lety, když s ním při návratu z dovolené v turbulenci nečekaně kleslo letadlo.

Na okamžik se mu zdálo, že vidí svého otce, jak do dlaně plácá řemenem. Někdo mu něco vyčítal. Provokoval ho. Zaplavila ho takřka neslyšitelná bouře slov, i když dvojčata nic neříkala a ani nikdo jiný tam nebyl.

Nevolnost a halucinace odezněly stejně rychle, jako přišly.

Za zády uslyšel prásknutí dveří. I Hudcovi už očividně došlo, že tady něco nesedí.

„Pánové, naposledy vás vyzývám –“

Bezchybný zásah pendrekem do beder. Kopnutí do podkolení jamky. Brutální rána do pravého spánku.

Novotný ležel na zemi dřív, než stačil vykřiknout bolestí. Instinktivně si zakryl obličej rukou a nechápavě přes ni zíral na Hudece, jak se znovu rozmachuje pendrekem.

„Jardo?“

Předloktí povolilo jako nic, do rukávu služební bundy se z otevřené zlomeniny vyvalila krev. Další rána šla na bok. Několik rychlých kopnutí do ledvin. Novotný se pod přívalem ran schoulil do klubíčka jako vyplašený ježek.

Koutkem oka zahlédl dvojčata, jak se vracejí k autu. Spreje teď drželi oba dva a stříkali na cisternu další čmáranice. Neotáčeli se, nemluvili spolu, bitka pět metrů od nich je vůbec nezajímala. Klidně dokončili poslední kostrbatou vlnovku a beze slova se vrátili do kabiny.

A pak auto zmizelo.

Novotný zamrkal usazenými očima. Pohled na prázdné koleje ho natolik šokoval, že mu pár vteřin trvalo, než si uvědomil, že krupobití ran ustalo. Pomalu otočil hlavu a podíval se na Hudece.

Dlouholetý parták měl krví podlité oči, z koutku úst mu vytékaly sliny, potil se jak maratonec v posledním tažení. Novotného však víc než jeho vzhled zajímala namířená služební pistole.

„Jardo, co to děláš?“

„Tu... tu svačinu jsi mi fakt žrát neměl,“ zavrčel Hudec a stiskl spoušť.

Ve chvíli, kdy kulka opustila hlaveň a vydala se na krátkou cestu s jasně vytyčeným cílem v srdci strážníka Novotného, se stalo ještě několik dalších věcí.

Na nedalekém Pražském okruhu dvaatřicetiletý Petr Dub prudce zabrzdil svou felicii, vystoupil, vytáhl z kufru hever a utloukl jím manželku, protože mu neustále mluvila do řízení.

V protisměru jedoucí mazda vyletěla ze silnice a narazila do sloupu, když se pětáctýřicetiletá Sandra Lounská rozhodla

za jízdy uškrtit přítele, který se na abiturientském večírku příliš ochomýtal kolem své staré školní lásky.

V paneláku na rohu Bezové a Na Mlejнку vzal třiašedesátiletý Robert Horváth brokovnici a šel studentům v sousedním bytě vysvětlit, co si myslí o nočním poslechu metalu.

A na druhém konci Prahy někdo upustil sklenku drahého francouzského koňaku na pravý perský koberec a plynule zaklel ve třech mrtvých jazycích a jednom, který se ještě nenarodil.

Dnešek zatím běžel jako na drátkách, což samo o sobě Felixovi nenápadně naznačovalo, že by nebyl špatný nápad najít si bezpečný úkryt a preventivně v něm tu anomálii přečkat. Posledních pár měsíců jeho života se v tomto ohledu nepříjemně podobalo moři – nejdřív ho klidnou vodou vylákalo na pláž, a zatímco si užíval sluníčka, moře za obzorem škodolibě strádalo vlny, kterými ho pak otlouklo o útesy.

Začalo to v pět ráno telefonátem, ze kterého se navzdory vší pravděpodobnosti vyklubala dobrá zpráva – Felixova schůzka s Rashilem se odkládala na neurčito. Nepravidelné schůzky s nejvyšším bossem české démonické mafie byly asi tak příjemné jako návštěva u hodně důkladného proktologa. Rashil navíc Felixovi nikdy nezapomněl názorně připomenout, že své vlastní tělo má jen na leasing, a splátky si vybíral ve formě nepříjemně nebezpečných laskavostí. Stačí jednou selhat a Felixovo tělo se stane nedobrovolným příspěvkem k Rashilově démonické imigrantské politice.

Dalším příjemným překvapením se pak ukázal být nový přírůstek do Felixovy malé sbírky světem zapomenutých pražských bytů. Dvě místnosti ve starém činžovním domě, které dřív patřily nepříteli úspěšnému právníkovi, jenž se jednoho dne rozhodl vrazit své úspory do velkého dřevěného kancelářského stolu, jaký dnes člověk vidí nanejvýš ve filmu pro pamětníky nebo v kanceláři ministra. Jeho koupě mu tehdy udělala takovou radost, že nad ním dostal infarkt. Tělo, až po několika měsících, našel jeho stálý klient, na kterého policie opět navlíkla vyloupení osmi chatek. Když vypadáte jako ošklivější verze Brežněva, zaplatíte nájem na rok dopředu a neustále si nestěžujete domovníkovi, není moc důvodů, proč vás hledat. A protože byt, co půl roku sloužil jako hrobka

mumie, nepatří k hitům realitního trhu, postupně se na něj i na ten jeho úžasný stůl zapomnělo.

Felix se usadil v polstrovaném křesle, nepřítomně přejel prsty po pár zalakovaných rýhách na dřevěné desce, důkazech, že se zapomenutý právník od vysněného stolu nechtěl odtrhnout ani po smrti, a podíval se na třetí překvapení dnešního dne – na nového klienta.

„A jak vám můžeme pomoci, pane Novotný?“ zeptal se Felix.

„Pan“ Lukáš Novotný, mladík něco kolem dvaceti, kterému ve tváři zuřila krutá chemická válka s akné (akné zatím vyhrávalo na plné čáře), si odkašlal a nervózně se rozhlédl po zbytku Felixova týmu.

Klaudie, která se opírala o roh stolu, se na něj povzbudivě usmála. I přes svou špičatější bradu to byla pěkná ženská, která si navíc v rámci „zvyšování reprezentativnosti“ týmu na schůzku výjimečně vzala těsný kalhotový kostým. A protože vhodně zvolený dámský kostým na správně tvarované ženě byl pouhý stupínek od uniformy sestřičky nebo japonské školáčky a jelikož potencionální klient se teprve nedávno vymaňil z osidel puberty, zrudl Novotný jako rak a rychle putoval pohledem dál.

I na opačné straně kanceláře sedící Walter se pokusil o povzbudivý úsměv, ale v jeho případě z toho vzešla jen pokřivená karikatura. Když bydlíte pod hřbitovem a společnost (a nejen tu) vám dělají jen mrtvoly, na vašem vystupování se to zkrátka podepíše. Tři stromečky s lesní vůní, co mu Klaudie nenápadně pověsila na opěradlo židle, se snažily usilovně maskovat slabý odér hniloby a formaldehydu.

Novotný sebral odvalu a otočil se k poslednímu člověku v místnosti. Nečitelný šéf za stolem, docela pohledná sekretářka a upocený tlusťoch s naprosto neodhadnutelnou funkcí byli jedna věc, ale Vincenc... Vincenc se vymykal úplně všemu.

Až se jednou někdo rozhodne natočit film *Hippie holocaust*, Vincenc v něm bez problémů získá hlavní roli. Postava kost a kůže, kde ani jednoho moc nebylo, a mastné dlouhé vlasy, pro které byl holič jen neznámé mytické zvíře, mu sice propůjčovaly vizáž narkomana v posledním tažení, ale jeho oči

jasně říkaly, kdo je údernou silou týmu. Pokud jsou oči okny do duše, ty Vincencovy pak byly kukátkem do cely Hannibala Lectera.

Proč jsme ho vůbec na schůzku s klientem brali... Jo, už vím. Protože on by stejně přišel a asi by při tom ještě vykopl dveře. Nebo proskočil oknem. Nebo je sledoval z křoví pod oknem a obohatil okolí o strach z pedofilů.

Novotný konečně sebral dost odvahy k odpovědi. „No... Já... ehm... Chtěl bych si vás najmout, abyste prošetřili strejdovu smrt.“

„Chcete, abychom vypátrali jeho vraha?“

„Ne, to už je vyřešený. Byl to jeho parták na noční hlídce, před dvěma dny ho zastřelil služební zbraní, ještě do strejdy kopal, když přijela druhá hlídka.“

Služební zbraň? Hlídka?

Ve Felixovi začalo klíčit hrozivé podezření. Nad idylickou krajinkou dnešního dne se objevily stíny messerschmittů. „Váš strýc pracoval pro bezpečnostní agenturu?“ zeptal se s nadějí v hlase.

„Ne. U policie.“

Policie nebyla slovem, které by tři čtvrtiny týmu slyšely rády. Vincenc prsty nenápadně naznačil útěk ke dveřím. Walter souhlasně přikyvoval.

„No, pane Novotný,“ začal pomalu Felix, „obávám se, že tohle není případ pro nás. Na prošetření smrti vašeho strýce už se určitě pracuje a –“

„Počkejte, vy to nechápete. S jeho smrtí souvisí spousta divnejch věcí. Nadpřirozenezích věcí. Už jsem kvůli tomu byl u strejdova známýho, co dělá pro tu komisi z Vatikánu, a ten mě poslal za váma, že jste na podobný věci nejlepší.“

Pokud po vyslovení slova policie klesla teplota v místnosti o pár stupňů, teď by tu zmrznul i mamut. Vincenc svůj původní pantomimický plán rozšířil o preventivní omráčení klienta.

Felix podezřívavě přimhouřil oči. Ten poďobanec věděl o Vatikánské vyšetřovací komisi? A někdo ve VVK o jeho týmu mluvil jinak než jako o bandě zkrachovanců? „Smím se zeptat, kdo z VVK nás doporučil?“

„No, víte, to vám říct nemůžu. VVK nechce mít s lidmi, jako jsem já, nic společného a on to byl strejdův dobřej kámoš, tak bych ho nerad dostal do problémů.“

„A co jim na tobě vadí?“ ozval se Vincenc. „Temná magie? Obětování panen? Obcování se sexuálními démony?“ Když se do něj zabodly tři vražedné a jeden vyděšený pohled, mlhavě si vzpomněl na Klaudiinu předchozí přednášku o seriózním vystupování a nasadil co nejvážnější výraz. „My to samozřejmě nikomu neřekneme. Detektivní tajemství a tak.“

„Ehm... Já... loni jsem pomáhal s organizováním Gay Parade,“ přiznal neochotně Novotný.

Na to mohl Felix jen chápavě pokývat hlavou. Jednu dvě panny obětované na oltáři temné magie Vatikán přehlédnout mohl, ale když jste se zapletli s právy homosexuálů, nedotkli by se vás ani desetimetrouv tyčí louhovanou ve svěcené vodě.

„No dobře, pane Novotný,“ řekl po chvilce mlčení Felix. „Řekněte nám, co se vašemu strýci stalo.“

„Jistě, jistě.“ Novotný se zhluboka nadechl. „Došlo k tomu, když měl strejda noční. Jeho parták ohlásil na dispečink, že našli cisternu zaparkovanou na kolejích, a strejda to šel zkontrolovat. A o pár minut později někdo volal na tísňovou linku, že se na Modřanský mordujou policajti.“

„A ty nadpřirozené aspekty?“ zeptala se Klaudie.

„Strejdův parták totiž zničehonic zešílel. Když přijela druhá hlídka, pořád ještě ječel, že musel strejdu zabít kvůli snědený svačině. Při zatýkání ukousnul celkem tři prsty dvěma různěm policajtům. A nebyl to jedinej případ. V okolí ve stejnou chvíli došlo k dalším čtyřem vraždám a jedný autonehoda. Šlo o stejný zkratky jako strejdův parták.“

To už jako případ vypadalo.

Felix se v křesle opřel a podíval se na ostatní. Klaudie přikyvovala. Walter krčil rameny. Vincenc za klientovými zády naznačoval ránu do zátylku a balení do koberce.

„Myslím, že tento druh případu už do naší specializace spadá,“ rozhodl pomalu Felix. „Musím vás však upozornit, že cena našich služeb –“

„To nebude problém.“